Mart 2017 Sayı 8

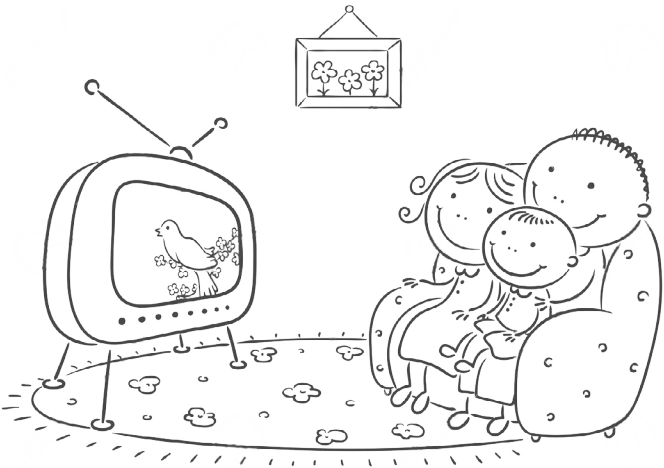
Sert Ünsüz

gerekirse yumuşamasını bilir

Okunacak nesne.

Yazarını buldukça çıkar.

Ederi: Beş para

YALANIN BAŞI

Yalanın Başlangıcı

Kim hayatını bir yalan olarak yaşamak ister? Hiç kimse. Peki o halde neden herkesin hayatı koca bir yalan? İnsan bir yalanın içinde olduğunu bilir mi? Yalan insanın içinde sırıtmaz mı? Yalancının mumu yatsıya kadar yanarmış, mı sorunun cevabı? İnsan kendi yalanını başkasında mı görür? Başkası gösterirse belki mi? Yalan yumağıyla dikkatle oynamak gerek, kördüğüm olabilirsiniz.

Bir başkasına yalanı nasıl gösterilir? Sevdiğim bir arkadaşım bana;

cimrisin dedi biliyordum
korkaksın dedi biliyordum
faşistsin dedi dur bakalım dedim.

Geçen gün evde toplamışız kalabalığı. Aile toplanması. Herkes bir şeyler söylüyor. Ben de bir şeyler söyledim. Baktım, dinlemiyor kimse. Kendimi dinletmeyi karşımdakilere tam dayatacakken zor geldi, dur geldi ya da. Yapmadım. Ne hafif bir şeymiş yahu faşist olmamak.

Ben faşist değilim diye düşünmüştüm, kendime yalan mı söylemiştim?

Kabullenememek…
Sen zeki değilsin
biliyordum
Sen ezbercisin
biliyordum.

Bilmediğim bilmekten kaçındıklarım var. Kendime yalan söylemekten kaçınmaya çalışıyorum. Kendimi yalanlarımdan korumanın yollarını arıyorum. Hadi bakalım. O zaman müzik başlasın. Dans başlasın. Oyun başlasın.

Yalanın karşıtını düşünüyordum, buldum (uydurdum). Gerçek değil. Doğru değil. Neşe… Gerçekten neşe içindeysek yalanın dı-

şındayızdır. Neşe içimizdeyse, içimizde yalan yoktur. Yalan keder doğurur. Yalanı yenebileceğimiz tek güç neşedir. Neşenin bir çok arkadaşı vardır. Müzik, Spinoza, Bertrand Russell, Marx, bir sürü. Bir ıslığa bakar toplaşmaları. Neşeli bir ıslık dağıtır yalan tozlarını, gölgelerini…

Hep söylenir. Hep arabesk olarak söylenir; yalan dünya. Dünya yalan değil ama içinde yalan dolu. Zebercet'e söyletiyordu Yusuf Atılgan:

"Ne çok yalan söyleniyordu yeryüzünde; sözle, yazıyla, resimle ya da susarak."

Portakalı soydum, başucuma koydum.
Ben bir yalan uydurdum. Duma duma dum.

Yetmiş yaşıma geldiğimde torunuma şöyle demek istemiyorum: Yaa yavrum bütün hayatım bir yalandı.

Yalanın bini bir para. O kadar kolay, o kadar çok.

Önce gerçeklik gölünü geçeceksiniz. Sonra doğruluk dağına tırmanacaksınız. Neşe cenneti tam karşınızda. Hoş geldiniz, biz de sizi bekliyorduk.

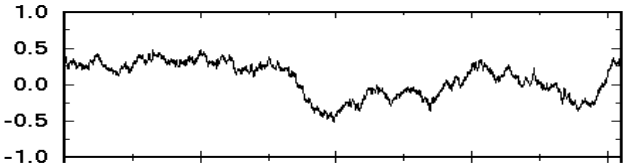
Ya yaşadığımız hayatımız koca bir yalansa…
Ya bu yalanı durmadan yeni ve yeniden üretiyorsak...

Paniğe gerek yok. Kaç yaşındaysanız fark etmez. Çıkmamış candan umut kesilmez. Ölmeden önceki anda bile aysanız sonsuzluğun kapısından girersiniz. İnanın buna. Yalandan inanarak çıkabilirsiniz. En güçlü yanımız inanmak. Bu gücü hakikat alanına kaydırmamız gerekiyor. Yalan yerine hakikat.

Tarkovski'nin "Kurban" filminin başlangıcında çok güçlü bir sahne var. Yaşlı bir adam ve küçük bir çocuk, baba ve oğul. Kuru bir ağacın başında baba, oğluna bir hikaye anlatır. Bir keşiş varmış. Keşiş tilmizine bir görev vermiş. Tepedeki kuru ağaca her gün bir kova su dökecekmiş. Tilmiz bir yıl boyunca her gün gidip o ağaca bir kova su vermiş. Birinci yılın sonunda kuru ağacın yeşerdiğini gören tilmiz gözlerine inanamamış. Hikaye böyle sürerken yaşlı adam oğluna demiş ki; eğer biz de her gün tam aynı saatte bir ayin

yapar gibi belirli bir davranışı hiç değiştirmeden sistemli olarak yinelersek, dünya çok farklı olur. Bir şeyler değişir, değişmesi gerekir.

Hayatımızın yaşanmaya değmesini istiyorsak, sorgulamayı öğreneceğiz. Soru, sorumluluk, mesuliyet (sual kökünden geliyor)... Çok zor biliyorum. Bizi soru sorduğumuzda kırbaçladılar. Soru sorduğumuzda hapsettiler. Hatta soru sorduğumuzda bizi öldürdüler. Yüz yıllardır, bin yıllardır. Beyin kökümüze kadar şartlanmışız. Önce bu şartlanmayı kırmamız gerekiyor. Soru soracağız ve sevinçli olacağız. Soru soracağız ve neşeli olacağız. Ters şartlanma yapacağız. Çiviyi çivi söker. Atalarımız yardımcımız olsun.

– Üzgün görünüyorsun.

– Evet ya. Bugün çocuğuma bağırdım. Çok bağırdım.

– Suçluluk duyuyorsun.

– Evet.

– Suçluluk duymanın bunu bir daha yapmamanı sağlamadığını biliyorsun.

– Ne yapmalıyım? Çok masumlar.

– Cani olduğun için çocuğuna böyle davranmıyorsun. İşte bir soru. Çok sevmene rağmen neden bağırıyorsun? Bir şeyi yanlış yaptığı için. Doğru davranmadığı için. Öğretmeye çalıştığını ısrarla öğrenmediğini düşündüğün için. Seli bile isteye üzmek için öyle yaptığını düşünmeye kadar vardırıyorsun işi. Sadeleştir. Ne yaptı?

– Odasını Toplamadı.

– Odasını toplamasını yüz kez söylemene, her yönteme başvurma-

na rağmen olmuyor.

– Emin misin bu davranışın doğru olduğundan. Oda illa toplanmalı mı? Oda toplamakta bir yanlışlık olamaz mı?

İlla doğru diyorsanız, çocuğunuza doğru davranışı kazandırma yöntemini sorgulamayı düşündünüz mü? Suçluluk, üzülmek, sorgulamanın önünde engeldir. Sorgulamak sorumlulukla ilgilidir. Suçluluk duygusu kaçmaktır. İşte bu yüzden tekrar tekrar bu duygunun içine düşmüş buluyoruz kendimizi.

Deneyelim. Odanı topla demeyelim, odanın dağınık olmasından rahatsızlık duysun. Sense duymamaya çalış ve bekle. Yapamıyorsun. Sorun senin dağınık odaya karşı duyduğun rahatsızlık. Bunu değiştirmekle başlamalısın. Davranışını sorgula.

Bir odanın dağınıklığından neden rahatsızlık duyuyorum? Düzenli olmak iyidir, rahattır. Sana göre. Temizdir, şöyledir böyledir. Bir de diğer taraftan bakalım. Belki o da düzenli olmak istiyor ama başaramıyor. Ona başarması için nasıl yardımcı olabileceğini düşünmelisin. Sabır, ödül, ceza. Yine sabır…

Her şeyi denedik olmuyor. Bırak dağınık kalsın.

Birinci adım: Sorgulamak.

İkinci adım: Sabır.

Üçüncü adım: Olumlu davranışı pekiştirmek (sorgulama, sabır, devam).

Dördüncü adım: Olumsuz davranışı pekiştirmekten kaçınma. (Dikkat! Düştüğünde kalk. Ağlıyorsan ya çok canın yanmıştır ya da kendine acıyorsundur. Kendine acıma, kendini sev. Kalk devam et. Yine düşeceksin. Yine kalk. Düşe kalka öğrenir insan. Yeter ki vazgeçme.

– Ne öğrenmek istiyorsun?

– Çocuğuma bağırmadan ona olumlu davranışları öğretmeyi. Öğretmek istediğin davranışı eline al. Evir çevir, iyice bir tart. Bu davranış en iyi nasıl öğretilir.

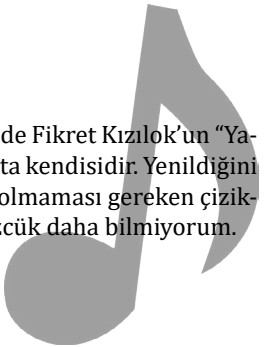
Model olarak, ödülle pekiştirerek, cezayla.

Şimdilik kolay gelsin.

DÖNGÜSEL

Şarkılarda ne çok geçer "yalan".

"Bir gece örter üstümü
Anlamazlar ki halimi
Yastığımdan kuşkulanırım
O da yalan, o da yalan"

İçime en çok dokunanlardan bir tanesi de Fikret Kızılok'un "Yalan"ı. Sanırlar ki aşk, kaderdir. Oyunun ta kendisidir. Yenildiğini kabul edersin, çekilirsin. Yalan, plakta olmaması gereken çizikler gibidir. "Yalan" kadar gerçek bir sözcük daha bilmiyorum.

"Geri döndüren gördün mü geçmişi
Boşa soldurdun o nazlı gençliği
Bir avuç toprak için yor kendini
Dünyada ölümden başkası yalan"

Tabi kimileri buna karşı çıkıyorlar. Hayır efendim, diyorlar, asıl yalan olan ölüm.

"Ninni çocuk, uyu çocuk
Ölüm yalan dön gel çocuk"

Kim olduğumuzu ancak son sahnede göreceğimizi düşünürüm. Hikayenin bütünü de elbet önemli ama son sahne, final. Final sürprizli olmasa bile final işte. Neye dönüşeceksin bir bakalım, neye dönüşeceğiz.

"Ah, kim inanır size
Sevdiniz yalan, bildiniz yalan
Ah, nereye gitseniz
Gittiniz yalan, döndünüz yalan"

Bir dostum yalanı nasıl kavradığını anlatmıştı. Anlattıklarının ne kadarının kurgu, ne kadarının gerçek olduğunu kendisi de bilmiyormuş. O yüzden gerçekten oldu mu bunlar deme, dedi. Soru pek sormam, sorun değil.

Televizyonu düşürmüş bir gün. Gürültüye annesi koşmuş. Durumu görünce çıkışmış annesi, *sen mi düşürdün bunu*. Sonunun iyi bitmeyeceği bir çıkışma olmalıymış ki korkmuş ve hayır demiş. Annesi daha öfkeyle bağırmış, *bana yalan söyleme*. Düşünmüş o anda, annem bildiği soruyu niye bana soruyor diye. Benden başka kimse olmadığına göre ben düşürmüşüm demektir. Ağlamaya başlamış. Ben düşürmedim diyorum, niye inanmıyorsun, diye sormuş. *Senden başka kimse yok burada*. Bana bildiğin soruyu niye soruyorsun, üstelik yanlış biliyorsun. Ben düşürmedim televizyonu. Sarsıntı oldu, televizyon, altındaki dolapla birlikte sallandı ve devrildi. *Bak hala yalan söylüyor. O kadar sarsıntı olacak da ben mutfaktan duymayacak mıyım.* Ne bileyim ben. *Kırdığını söyle ve özür dile.* Kırmadım. *Kırdın*. Baksana avizeye, hala sallanıyor. Annesi başını kaldırınca avizenin hafif hafif sallandığını görmüş. Bir çığlık atmış. Utanarak bakmış annesi. Ancak, bakması bir iki saniye sürmüş. Birden değişmiş kadının yüzü. *Teyzenlere sorayım bakalım, onlar hissetmiş mi*. Telefona yönelen annesini durdurmak için kalkmış, gözleri dolu dolu, yolunu kesmiş. Anne, bana inanıyorsun değil mi, inandığını söyle, demiş.

“İnsanlar gülüyordu de
Trende, vapurda, otobüste,
Yalan da olsa hoşuma gidiyor, söyle.”

Kafam karışmıştı. Annesine yalanını onaylatmıştı. En azından soru işareti olarak kalmasına izin vermesini istemişti. Peki avize nasıl sallanıyordu. Televizyonun tepesine tırmanmış. Oradan avizeye atlayıp tutunmuş. Havada asılıyken, arkasındaki

televizyon, dolabıyla birlikte bir geri gitmiş, sonra ileriye boylu boyunca devrilmiş. Hemen yere atlamış, bir köşeye çekilmiş. Gürültüyü duyup içeriye koşan annesinin gölgesi, duvarda bir o yana bir bu yana salınıyormuş. Annesinin onu sıkıştırmasını ancak yalanını destekleyecek güçlü bir argümanla savuşturabilirmiş.

Aldığım hikmet tartışmasız büyük, diye söyledim. Yalan üzerine nasıl bir deneyim kazanmış. Birincisi, karşısındakini kuşkuya düşürecek güçlü bir kanıtın gerektiğini anlamış. İkincisi, anlatılan ne ise, tartışmasız gerçektir. Bana uyduruyormuş gibi geldi. Hem de spontane uyduruyormuş gibi. Senaryoda bir takım aksaklıklar var, diye söze girme hıyarlığı yapmadım elbette. Sessizlik onaylamaktır, diyerek bir dizi solukça sustum.

Yalan

gerçeğe benzer
umduğuna benzer
kafanın içine benzer
gözlere benzer
sözlere benzer
benzedikçe
sana benzer

bu evren yalanı
denizin
cesedi kustuğu gibi
kusuyor
yalan cesede benzer
kokular yayıldıkça
dökülür başka cesetler

ÇEŞİTLEME

Günlerdir (içime çöktü ayrılık) hız konusunu düşünüyorum. Düşünmek beyinde, beden ile beyni birbirinden ayıramayacağımıza göre, tüm bedenin düşünme işine katıldığını söyleyebiliriz. O nedenle "düşünüyorum" eylemi kişiyi gösterir, kişideki bir organda yaşanmakta olan elektriksel hareketlenmeyi değil. Tabi dilimiz, bugünkü anlayış ve algılayışımızdan eskidir. "Güneş batıyor" demeye devam ediyoruz. Olansa, dünyanın, güneşe öte yüzünü dönmesi. Uzun yoldan dolaştım başa dönüyorum. Bedenimle duyumsuyorum, varlığımla hızı "yaşıyorum".

Nereye (gitsem mavi) dönsem yüzümü, harabe. Bakışlarım enkaza dönüşüyordur belki. Eski yıkık duvarlar, tuğlaları eksilmiş evler, camları kırık pencereler…

Kurallara uymada ne çok istekliyiz. Boyun eğmeyi iyi öğrenmişiz. Bir defa pas geçme hakkın var diyorum, reddetmiyor. Kendini oyunun içinde bulduğundan. İstediğinde çıkabileceğini söylüyorum, rahatlıyor. Oynamama hakkın yoksa, oyun oyunluktan çıkar.

Sessiz (ve sakin beklemekte) konuşmalarda, eller durmadan oynuyor. Bir bakıyorsun, kahramanların kartondan. Gazetenin yanında veriliyor. Herkes kesip katlayıp kendine bir tane yapıyor. Ete kemiğe bürünmüş kahramanları tanımak için büyümen gerekiyor. Yük nedir omuzların anlatır. Utancı yüzün, aşkı gövden.

Dilin kemiği yok ama direği var. Katman katman medeniyet altında kalmış can evi var. Yazılanlarla beraber yanlışlar da büyüyor. "De ayrı yazılır" korkusundan sözcük sonunda gördüğü bütün "de"leri ayıranlar türüyor.

"sevda geçer yalan olur, sonra sokar yılan olur"

YALANMAMIŞI

Yüzündeki bu gülüş, kıvrak dansın ve dünyaya kattığın neşe yalan mı yoksa? Korkutma biz seyircilerini. Seyir defterlerimizin en mutlu anları vücudunun kıvrak hatlarına mahkum. Maria olsa olsa senin kadar güzel olabilirdi ama ne senin kıvraklığına ne de neşene ulaşabilirdi. Tanrı'nın bile gücü yetmezdi buna. Zaten senin tanrı eseri olmadığın çok belli. Daha güzel daha kıvrak daha edeplisin. Bir yalana tav olacak kadar bizden değilsin. Sahi ya sen kimsin?

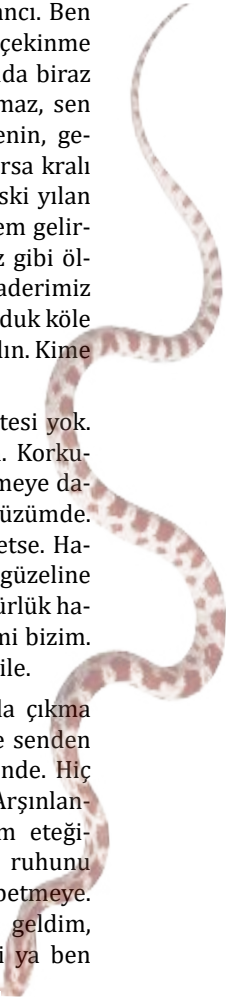
Ah şu peçenin ardını bir görebilsem. Yüzündeki gülüş mü? Onu gözlerinin etrafındaki çizgilerin güzelliğinden anlıyorum. An-

lıyorum, ama ne fayda? Ben yolcu sen hancı. Ben geldim geçerim, sen kalırsın. Hadi ama çekinme dök içini ulu orta. Bilirim yalnız kaldığında biraz biraz ağlarsın. Özür dilerim, sana yakışmaz, sen çengilerin kralısın. Hatta neşenin, gecenin, gezegenin, evrenin. İşin aslı işe yarar ne varsa kralı sensin. Bizim boş işlerimizi bilmezsin. Eski yılan ne bilsin, sen tanrıdan ötesin. Davet etsem gelirsin ama korkarım kalır da gitmezsin. Biz gibi ölmek sana yakışmaz, gelmemelisin. Hem kaderimiz belli bizim. Anamız babamız gibi köle doğduk köle olarak öleceğiz. Sen hür doğdun hür yaşadın. Kime ne?

Ellerime sığdıracağım bir avuç toprak, ötesi yok. Ellerin ellerime ağır gelir diye korkarım. Korkudan kaçmam ama seni benimken kaybetmeye dayanamam. Bembeyaz ellerini gezdirsen yüzümde. Günahlarım utansa senden ve beni terk etse. Hayallerim bile layık değil sana. En güzeli en güzeline layık. Biz kamburumuz sırtımızda bir ömürlük hamalız. Dünyanın kahrı, çilesi ve cehennemi bizim. Taşırız sırtımızda sizi. Bu kıvrak bele az bile.

Hancı hanında kalsın, biz yolcuların yola çıkma vakti geldi. Kim bilir belki gittiğim yerde senden bir tane daha vardır. Orada yoksa diğerinde. Hiç olmadı dünya yuvarlık yine aynı yerde. Arşınlanmadık kıyı köşe bırakmadan döneceğim eteğini öpmeye. Kirli dudaklarımla tertemiz ruhunu kirletmeye. Seni bulurken kendimi kaybetmeye. Neyin peşindeyim, neredeyim? Nerden geldim, nereye giderim? Bunca aşk neden? Sahi ya ben kimdim?

DÖNÜŞÜM

"Deftere baktı, baktığı yerde kıpırdayan satır kendisine yalancı diyordu."
Terry Pratchett, Diskdünya (Mort)

O an *setup* tuşuna dokunuyorsun. Önce pusulayı eline alıp yönü bir daha hiç arkana bakmayacak şekilde ayarlıyorsun. Yelkenleri kaldırıp *fora* diye bağırıyorsun, yeni bir hayat başlıyor. Ve sen ona yelken açtın. Tertemiz bir meltem tenine vuruyor. Vücudunun güneşe karşı verdiği tepkimeyi serin bir meltemle temizliyorsun. Ufka dikiyorsun gözlerini ve hiç durmuyorsun. Artık güneş rengini sabah kahvaltısında yediğin köy yumurtasının tavada hala patlamamış turuncumsu halinde asılı kalıyor. Farklı bir zaman boyutunda ilerlediğini anlıyorsun. Yetişme kaygısı olmayan bir zamanda, saatin ilerlemediği ama sonsuza uzanan bir zamanda. Mavi gökyüzünün sarı ile karıştığı bir zamanda. Sonra martılar adeta ileride göreceğin yeşil bir adanın habercisi oluyorlar. Evet! Kara göründü! Doğa seni karşılayabileceği en güzel şekilde karşılıyor. Burada yalnız olmadığını farkediyorsun. Kulağını okşayan tınıları takip ediyorsun. Yürürken hafifliyorsun, yaklaştıkça ayakların yerden kesiliyor. Fiziksel bir evrime şahit oluyorsun. Gözlerin keskinleşiyor kanatların beliriyor. Özgürsün! Çünkü uçabiliryorsun. Hava akımını yakalayıp usulca süzülüyorsun. Yeni adalar keşfedip göçüyorsun, bir süre sonra geçmişle ilgili hiç bir şey hatırlamıyorsun geleceği düşünmüyorsun. Arafta kalmışsın ve tamamen kayboluyorsun. Aslında var olan her şeyin yalan olduğunu başka bir varoluşla kavrıyorsun.

Dervişe "Bağdat'ta pilav var" demişler, "yalan değilse ırak değil" demiş.

KAPAK

Yalanlarla çevrilisiniz. Öyle böyle değil a dostlar. Sarı yanınca gaza basan halkım, bilmem ilgilenir misiniz? Markete girdim, ismi lazım değil çayım bitmiş. Aldım. Sonra da nereden aklıma girdiyse, jelatinden yapılma şekerlemelerden alasım geldi. İzlediğim filmden mi, diziden mi nereden girmişse girmiş arsız şeker. Baktım, ayıcıklar, kolacıklar var. Hepiniz bilirsiniz, şişe şeklindedir şekerler, altı daha koyudur kola rengine yakın. Neyse uzatmayayım, onlardan almadım çünkü. Gözüme önce ekşi sonra tatlı sloganı takıldı. Ekşiyi de çok severim, kandım. Ekşi tadı veren, limon ruhu gibi bir şey. Dilimi yara etti inanır mısınız? E diyeceksiniz, adamlar yalan mı söylemişler, önce ekşi sonra tatlı değil miydi? Ne yalan söyleyeyim öyleydi. Siz yalanın öyle ortalıkta dımdızlak dolaştığını mı sanıyorsunuz, diye sorarım ben de. Soruya soruyla karşılık verme, diyebilirsiniz siz de ama bu bizim iki sorumuza da yanıt olmaz. Ben sorunuzu yanıtlayayım, evet, önce ekşiydi, sonra da tatlıydı. Şimdi gelelim benim soruma. Sizin yanıtınızı duyamadığım için kendi yanıtımı vermek isterim. Yalan köktedir. Nasıl anlatmalı bilmem. Marketten bir türlü çıkamıyorum. Sevimsiz kola şişesi vaat etmiyor. Öylece duruyor, ister al ister alma. Cipsler nerede durur pek dikkat etmiyorum, onları filtrelemişim sanki. Onların da tüm sevimsizlikleriyle satın alınmayı beklediklerini biliyorum. Ürünlerin neredeyse tamamında petrol kokusu var. Yalanı görebildiniz mi? Yakından bakın. Ketçap şişesine bakın. Makarnalara, nohuda, pirince… Yediklerinizin hepsi, atıklara sarılı. İçiniz daralır, alacaklarınızı alır kasaya koşarsınız. Aldıklarınızı nereye koyacaksınız? Çöpün içine. Çöple beslenmeseniz de besinleriniz çöpe sarılıyor. Çöple beslendiğiniz de oluyor. Hayatlarında bedenlerine

güneşin tek gün olsun değmediği tuhaf yaratıkları yiyorsunuz. O hayvanlar neyle besleniyorlar. Tuhaf başka yaratıklarla. Dürtsem uyanır mısınız, mağaranın hür kafalı maymunu sen misin ulan, nedir bu afralar tafralar mı dersiniz? Uyandım demiyorum asla. Bu bir kâbus diyorum, o kadar. Birkaç market gezdim, eve döndüm. Poşetleri, poşet torbama sıkıştırdım. Gerektiğinde çöp torbası yapıyorum. Aldıklarımı ambalajlarından çıkarıyorum. Mutfağa girdikten birkaç dakika sonra bir yığın atık birikmiş oldu. Mutfağın penceresini açıyorum, güneş vuruyor, uysal bir hava. Güneş ya! Ondan gelenin dönüştüğü bu. Uzak yakın hiçbir akraba müşterisi olmaz bu balçığın. Toprak da sevmez ya sırtından atamıyor. Meraklı maymunlarız ne de olsa. Her boku eşeler dururuz. İşte eşeledikçe bokunu da çıkarıyoruz. Göğe çevirdiğimiz de oluyor yüzümüzü ama hep köstebeklerin dediği oluyor. Yerin altından türlü türlü zehir çıkıyor. Yalan nerede peki? Yalan, gözünüzün önünde olanı görmemenizde. Dünya böyle dedikten sonra yalanı sevmenizde.

Bugün hiç
yarın hazine
gelecekte döküntü
titreştirmiş havayı
bir an
sonra durmuş
saymakla bitmez
plan plan plan

TIRNAK İÇİ "YALAN"

"...işim gereği ben bir kurgu yaratıcısıyım,
bir anlamda profesyonel bir yalancıyım."
John Fowles, Zaman Tüneli

"Kurmaca kişilerdi onlar, bir şeyler açıklamak için uydurmuştum onları, neydi unuttum. Evet, hepsi yalandı, Tanrı ve insanlar, doğa ve gün ışığı, kalbin taşkınlıkları ve anlama yetisi, hepsini tek başıma uydurdum (başka biri yok çünkü) korkakça, kendimden söz etme saatini geciktirmek için."
Samuel Beckett, Adlandırılamayan

"Yalan, onun için ferdi bir silah, bazen de kendisini ve hayatını süslemek için müracaat ettiği bir vasıta idi. Öyle herkesin dut hasırı gibi, bir ucundan tuttuğu yalana tenezzül edemezdi."
Ahmet Hamdi Tanpınar, Saatleri Ayarlama Enstitüsü

"Fakat devlet, her iyinin ve kötünün dilinde yalan söyler; söylediği her şey yalandır ve sahip olduğu her şey çalıntı."
Friedrich Nietzsche, Böyle Buyurdu Zerdüşt

"Aldanma ki şair sözü elbette yalandır."
Fuzûlî

"...eninde sonunda da yalan söyleyen ile kötü kokan arasında bir tercih yapmaktan başka yolumuz yoktur."
Emil Michel Cioran, Çürümenin Kitabı

"— Ne biliyorsunuz gerçek hakkında?
— Hiçbir yalana benzemediğini."
Manes Sperber, Parçalanmış Gerçeklik

"Yalancı ışıklara ışık diye inanan insanlar artık başka bir ışık beklemezler; eğer bir gün ortaya çıkarsa, gerçek ışığı da fark etmezlerdi."
Y.Hakan Erdem, Unomastica Alla Turca

yazar
dağ mı konduracak
bulutlar hapsetsin
çölü serap kadar güzel
bir yuvaya çevirsin
yalan dolan mesleği
uydur babam uydur

*

zorba
kara felsefe
göz gözü görmez
hiç soluk, hiç veriş
yirmi dört saat
aysız gece
sönük süslü
sokak lambaları
dokunduğun ne varsa
hammaddesi yalan

Ağdan geçerek dergiye ulaşabilirsiniz
"**okunacaknesne**"
diye kime sorsanız gösterirler.